

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA

w sprawie odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na roli,

przyjęta jako projekt dnia 12 listopada 1921 r. w Genewie na
Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi
Narodów.

(Dz. U. z dnia 28 maja 1925 r.)

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 19 grudnia 1923 r. - Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 7 poz. 58).

W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
MY,
STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,
PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

Wszem wobec i każdemu z osobna komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu dwunastym listopada tysiąc dziewięćset dwudziestego pierwszego roku w Genewie na Konferencji Generalnej Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów został przyjęty projekt Konwencji Międzynarodowej w sprawie odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na roli, o następującem brzmieniu dosłownem:

Konwencja w sprawie odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki w rolnictwie.

Ogólna Konferencja Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów, zwołana w Genewie przez Radę Administracyjną Międzynarodowego Biura Pracy i zgromadzona tam 25 października 1921 r., na swej trzeciej sesji,

postanowiwszy przyjąć różne wnioski, dotyczące ochrony pracowników rolnych od nieszczęśliwych wypadków, która to kwestja stanowi część punktu czwartego porządku obrad sesji, i

doszedłszy do wniosku, że propozycje te winny być ujęte w formę projektu konwencji międzynarodowej, przyjmuje następujący projekt Konwencji do ratyfikacji przez Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy, zgodnie z postanowieniami Części XIII Traktatu Wersalskiego i odpowiednich Części innych Traktatów Pokoju.

Art. 1.

Każdy Członek Międzynarodowej Organizacji Pracy, ratyfikujący niniejszą Konwencję, zobowiązuje się do rozciągnięcia ustaw i rozporządzeń o odszkodowaniu ofiar nieszczęśliwych wypadków przy pracy, lub z powodu pracy na wszystkich pracowników najemnych w rolnictwie.

Art. 2.

Urzędowe ratyfikacje niniejszej Konwencji, zgodnie z warunkami, przewidzianymi w Części XIII Traktatu Wersalskiego i odpowiednich Częściach innych Traktatów Pokoju, winny być przesłane Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów celem zarejestrowania.

Art. 3.

Konwencja niniejsza wejdzie w życie, gdy ratyfikacje dwóch Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy zostaną zarejestrowane przez Sekretarza Generalnego.

Będzie ona obowiązywała wyłącznie tych Członków, których ratyfikacja została zarejestrowana w Sekretarjacie. W następstwie Konwencja ta obowiązywać zacznie każdego Członka od daty zarejestrowania jego ratyfikacji w Sekretarjacie.

Art. 4.

Gdy ratyfikacje dwóch Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy zostaną zarejestrowane w Sekretarjacie, Sekretarz Generalny Ligi Narodów poda ten fakt do wiadomości wszystkich Członków Międzynarodowej

Organizacji Pracy. Zawiadomi on również Członków o zarejestrowaniu ratyfikacji, przesłanych mu później przez innych Członków Organizacji.

Art. 5.

Każdy Członek, który ratyfikuje niniejszą Konwencję, zobowiązuje się, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 3, do stosowania postanowień artykułu 1 najpóźniej od 1-go stycznia 1924 r., i do powzięcia środków, niezbędnych dla zapewnienia im skuteczności.

Art. 6.

Każdy Członek Międzynarodowej Organizacji Pracy, ratyfikujący niniejszą Konwencję, zobowiązuje się stosować ją w swoich kolonjach, posiadłościach i protektoratach, zgodnie z postanowieniami artykułu 421 Traktatu Wersalskiego, oraz odpowiednich artykułów innych Traktatów Pokoju.

Art. 7.

Każdy Członek, który ratyfikował niniejszą Konwencję może po upływie lat dziesięciu od daty pierwotnego wejścia jej w życie wypowiedzieć ją aktem, który prześle do zarejestrowania Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów. Wypowiedzenie to nabiera mocy dopiero po upływie roku od daty zarejestrowania go w Sekretarjacie.

Art. 8.

Co najmniej raz na lat dziesięć Rada Administracyjna Międzynarodowego Biura Pracy winna złożyć Ogólnej Konferencji sprawozdanie o stosowaniu niniejszej Konwencji i rozpatrzyć potrzebę umieszczenia na porządku obrad Konferencji kwestji rewizji lub zmiany rzeczonyj Konwencji.

Art. 9.

Za tekst oryginalny niniejszej Konwencji uznaje się obydwaj jej brzmienia: francuskie i angielskie. Zaznajomiwszy się z powyższą Konwencją, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości jak i każde z zawartych w niej postanowień, oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie dnia 11 czerwca 1924 r.